

Bilag 4.

Frederiksberg Kommunalbestyrelse.

Den 15. November 1916.

Indenrigsministeriet.

Foranlediget ved det høje Ministeriums Cirkulære af 17. Oktober d. A. til samtlige Amtmænd angaaende Lov Nr. 187 af 9. Juni 1916 om Fastsættelse af Husleje skal man udtale følgende:

Det trænger formentlig ikke til nærmere Forklaring, at den nysnævnte Lov — ligesom saa mange andre af de siden Verdenskrigen givne Love — i meget væsentlig Grad bryder med de Principper, hvorpaa vor hele formueretlige Ordning hviler, navnlig Kontraktfriheden. Saadanne Lovregler maa naturligvis altid være forbundet med meget store Betæneligheder, og det forekommer Kommunalbestyrelsen, at det er endnu mere betænkeligt at overlade Fastsættelsen af Prisen for en Vare — her en Huslejlighed, til Trediemands Skøn, end at Statsmyndighederne selv fastsætter en bestemt Maksimalpris for den paagældende Vare. Medens det derfor altid vil være et tvivlsomt og vanskeligt Spørgsmaal, om den foreliggende overordentlige Situation kræver saadanne Lovregler som de omhandlede, kan der naturligvis ingen Tvivl være om, at naar man beslutter sig til at give en Lov, saa bør den have et saadant Indhold, at den kommer til at svare til sin Hensigt. Ellers vil man meget let faa Ulemperne ved de ekstraordinære Foranstaltninger uden at faa de tilsigtede Fordele.

Ud fra de angivne Synspunkter har Kommunalbestyrelsen i sit tidligere indgivne Andragende til Regering og Rigsdag alene udtalt sig om, hvilket Indhold en eventuel ny Lov — om det maatte findes rigtigt at give den — efter de her i Kommunen gjorte Erfaringer rettest bør have, medens man ikke har fundet det rigtigt at tage Stilling til det Spørgsmaal, om Loven overhovedet bør forlænges. Den Afvejelse af den overordentlige Situations Krav overfor vor Lovgivnings almindelige Grundsætninger, hvorpaa dette Spørgsmaals Besvarelse beror, bør formentlig træffes af Statsmyndighederne selv, der kan overskue Forholdene ganske anderledes, end den enkelte Kommunalbestyrelse. Under Forhandlingerne om den gældende Lov blev der jo heller ikke rettet nogen Forespørgsel til Kommunalbestyrelsen angaaende Lovens Nødvendighed og Betimelighed.

Overensstemmende hermed maa Kommunalbestyrelsen fremdeles henholde sig til de i ovennævnte Andragende anførte, hvorefter man altsaa ikke ønsker at udtale sig om, hvorvidt Loven overhovedet bør forlænges, men indskrænker sig til at pege paa, hvilket Indhold en eventuel ny Lov — om det maatte findes rigtigt at give den — rettest bør have for at svare til sin Hensigt.

Gad.

M. Godskesen.

Westergaard.